

som den ventede Retsreform udtrykkelig fordrer, at Dommeren udviser en Holdning, der kan karakteriseres ved Ordene „Ro og Værdighed.“ Jeg henviser til Kommissionens Forslagets § 154. Ro og Værdighed skal udvises, staa der, selvfølgelig, det er noget, som ogsaa gælder nu. Dette er noget, som næppe falder sammen med Begrebet Salontone — i øvrigt forstaar jeg ikke ganske, hvad der menes med dette sidste — men at Retten skal plejes med Ro og Værdighed, vil lige over for den tiltalte sige, at den tiltalte skal vide, at han staaar lige over for en Myndighed, over for hvilken han er pligtig at tale og tale Sandhed, og at dette maa holdes ham for Øje til enhver Tid. I øvrigt gælder med Hensyn til Tonen i Retten i det hele nu det samme, som vil gælde under den ny Retsordning, ogsaa med Hensyn til andre end Dommeren. I Kommissionens Forslag § 71 er det udtrykt saaledes: „Retten Formand vaager over, at Forhandlingen foregaar med den tilbørlige Orden og Værdighed. Han er berettiget til at afbryde og tilrettevise Parter, Vidner eller andre, naar de tillade sig upassende Udtalelser eller utilbørlige personlige Angreb. Vedbliver en Part hermed trods Tilrettevisning, kan Ordet fratages ham osv.“ Det er disse Grundsætninger om, hvordan Dommeren har at forholde sig i sin Tone, og hvorledes andre have at forholde sig, som gælde nu og ville vedblive at gælde. Der foreligger ikke for mig noget om, at disse Grundsætninger ere fravegne enten ved Kriminal- og Politiretten eller noget andet Sted. For saa vidt det maatte være sket, er det noget, som Retten selv vil vide at forandre. Jeg vil blot gøre opmærksom paa over for den nævnte Ordfører, som talte om et Par andre Tilfælde: en Dommer i Bjerre Herred og en Dommer paa Frederiksberg, og bemærkede, at en Sagfører, en Aktør ved Højesteret, tror jeg det var, havde udtalt noget om, at de paagældende vare sindssyge, og at Justitsministerens Opgave maatte være enten at tiltale denne Sagfører, som udtalte dette, eller ogsaa skride til Fjernelse af den Dommer, som var sindssyg, at hvad en Sagfører udtaler under en Sags Førelse, jo ikke er noget Bevis, og at naar Afgørelsen ved Dom-

stolen falder uden at omtale dette Forhold, saa betyder det, at der for saa vidt ikke for Dommerne har været nogen Grund til at udtale nogen Misbilligelse. Det er ikke blot det positive, hvad der misbilliges, men ogsaa det negative, hvad der ikke bliver sagt og ikke misbilliges, som der maa tages Hensyn til ved Prøvelsen af, hvad der ligger deri. For øvrigt er det ogsaa en Misforstaaelse, at Justitsministeriet eller Paatalemyndighederne overhovedet skulle have nogen som helst Ret til at tiltale den Sagfører, der havde udtalt sig saadan, naar det ikke fandtes tilstrækkelig grundet. Det maa jo blive en privat Sag, for saa vidt han dermed kunde antages at have overskredet den Skrankens Frihed, som Sagførerne jo med Rette ønske, thi offentlig Paatale finder kun Sted mod den, „som med Haan, Skældsord eller anden fornærmelig Tiltale overfalder en Embedsmand . . . under Udførelsen af deres Embede eller Bestilling eller i Anledning af samme.“ Men Omtale af fraværende, selv om det anses fornærmeligt for ham, er ikke noget, der er Genstand for Paatale. Den anden Side af Sagen passes der selvfølgelig paa, hvis det Tilfælde skulde indtræde — det er jo indtraadt, der gives jo Tilfælde, hvor Dommeren har maattet betragtes som sindssyg. Da paahviler det — og det vil altid blive udført, naar det foreligger tilstrækkelig konstateret — Amtmanden efter Omstændighederne at suspendere ham, for at der derefter kan træffes de Forholdsregler, som behøves, for at fjerne ham, hvad jo kan være vanskeligt nok netop paa Grund af Domstolens Uafhængighed, og i alt Fald vil kræve en Retssag.

Saa vil jeg endelig med Hensyn til Spørgsmaalet om Regres mod Assessor Finsen gentage, hvad jeg sagde i Gaar, at jeg, det er jo en Skønssag, ikke i Højesteretsdommens Misbilligelse har fundet de Udtryk, som gjorde det klart, at et Regressøgsmaal mod ham vilde opfylde de Betingelser, som nævnes i Lovens § 7. Det er nemlig ikke enhver Skødesløshed — bortset selvfølgelig fra forsætlige Misbrug, som der efter min fulde Overbevisning, og saaledes som Sagen foreligger efter Højesteretsdommen, ikke er Tale om — det er ikke enhver Skødesløshed, men „Skødesløshed eller andet